

UNA IDEA DESCABELLADA . . . ESPERO

Ronald va somriure sarcàsticament ensenyant la seva dentadura erosionada pels xiclets i la Coca-Cola.

Fixa't Leònides - digué a l'home gros, baix i de rostre dur que hi havia darrera seu; obeint fidelment la senyal que l'americà feu, un soldat alt i robust amb un uniforme groc i que duia pintat al casc "Guardia personal", va obrir una petita porta de forro que hi havia darrera un quadre gegantí. En veure què hi havia a l'interior de la misteriosa habitació, dels llavis de Leònides sortiren algunes expressions poc ortodoxes.

Dins la cambra hi havia un munt de pupitres plens de botons. La paret del cantó esquerra era l'única que no en tenia. L'embà era tapat per un enorme mapa mundi en el qual cada país tenia dues bombetes: Una de vermella i l'altre de color verd.

Tots els països tenien la verda encesa.

En veure la cara de sorpresa de Leònides, Ronald li digué:

Au passa paio!

L'al.ludit s'acostà a la botonera.

L'altre, tot llegint en els ulls del seu amic els desitjos d'aquest, li digué:

Sí, home, sí!

La ma vella i tacada del visitant de tan acollidora habitació va apretar un botó. Al cap de pocs segons s'encengué una bombeta vermella en un país Centre-Europeu.

Òstia tu!, acollonant! Digué l'executor de tant humanitària operació.

En Ronald complagut, va polsar de nou un dels botons. S'havia carregat Austràlia.

Mentre els dos homes anaven fent volar els països que volien, reien com hienes i ensenyaven els seus ulls, brillants i crispats. Talment semblaven folls. Amb una ampolla de vi a la mà, aparagué un militar d'alta graduació per la porta. Era gros, duia ulleres de cul de got i era tartamut. Tot un home del futur.

Mentre el militar omplia les copes dels dos genocides, Ronald digué:

Prova'l Leònides. És ví d'un país que hi ha a la península Ibèrica: Catalunya em sembla! Concretament d'una . . . comarca, com ells l'anomenen Priorat es diu!

Ah està molt bé! Massa bé! Massa bé tu! Potser . .

En Leònides no va acabar de dir el que pensava. . .

Avançant-se als seus pensaments en Ronald va apretar un botó.

La llum vermella s'encengué a una zona de la Península Ibèrica. . . .

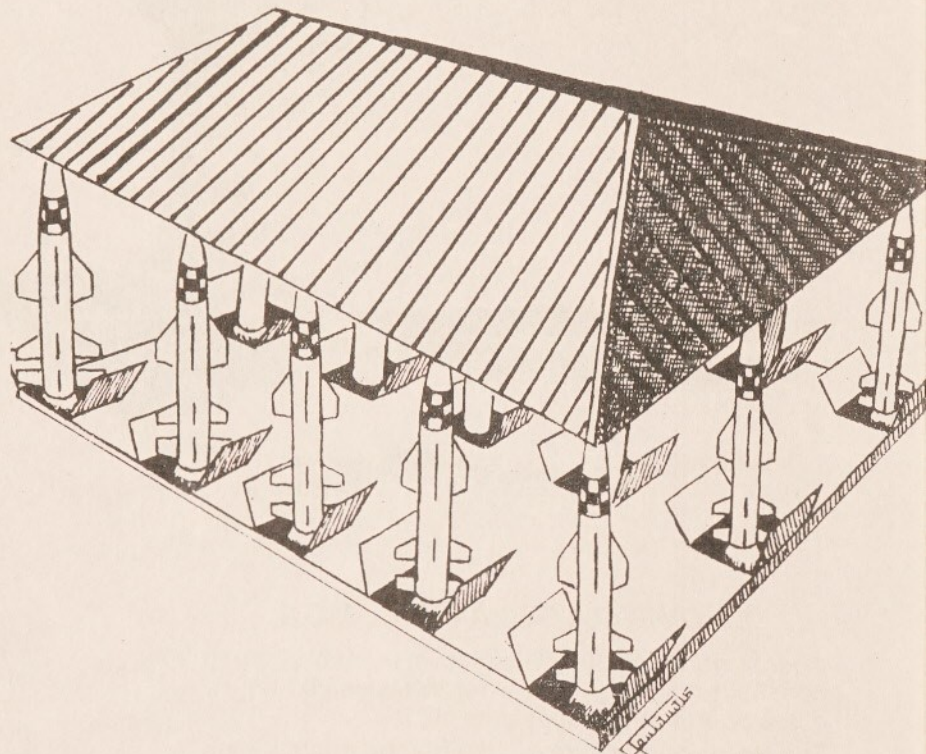
Donat



GRANOLLERS 2000 ESCAIG

És de nit. Potser les deu o les onze. No hi ha ningú pel carrer i les llums de les cases i de les places estan totes apagades, ni un sol cotxe no hi volta. Tan sols la llum de la lluna, quasi plena, il·lumina les voreres brutes de papers, i les cases tristes i tancades. A dins la gent, si és que n'hi ha, se n'ha anat a dormir, o bé estan reunits a taula o a la cuina fent qualsevol fotesa o parlant de no sabem que. Fa quatre dies que no hi ha tele. No funcionen els telèfons i els preus de tot s'han apujat fins al límit. Molts dels habitants de Granollers han marxat. Els que queden és segurament perquè no tenen com anar-se'n.

Ja no hi ha ni diaris ni revistes. Les fàbriques han tancat. Inmersos en un aïllament total, tan sols podem esperar que tot sigui un mal somni. Les darreres notícies que varem rebre parlaven d'una guerra mundial quasi segura. Granollers no tenia refugis ni els té. Per això la gent va marxant cada dia més. Els que no, ens anem morint a poc a poc. Mai havíem pensat que un dia i una nit com els d'avui arribarien.



Ara comencen a tocar les alarmes que hi ha per tot. La gent a les cases apaga els llums i resa. N'hi ha d'altres que criden esperant que algú els salvi. N'hi ha que reneguen i se'n van a dormir. D'altres tan sols ploren. Ara hi ha molt moviment al parc. Ningú no sap perquè hi van fer obres fa un temps al parc. Van durar vuit mesos i s'hi treballava de dia i de nit. Potser més de nit que de dia. S'aixequen tres plataformes d'entre els jardins on s'hi poden veure ben clar els coets brillants i preparats per a ésser disparats. Variis aparells de llançament més grans que els soterrats emergeixen del petit llac. Passen uns segons amb gran soroll per part de les sirenes. De sobte comencen a sortir projectils de totes mides durant variis minuts. Amb grans espetecs omplen de llum roja el cel de la nostra ciutat, i també omplen de plors els cors dels habitants que queden pocs minuts d'espera quatre espetecs massa forts perquè els resisteixin els nostres oïdes i llavors s'ha acabat tot. Per fi res. Ja era hora, ja hem acabat de patir i de plorar. Fosc i mort. Hem acabat.

J. C.

l'E2